

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Pitumpu't Apat

Mga propetikong pananaw at mga pahayag ng Diyos: Pag-unawa sa pangitain ni Daniel at sa mga implikasyon nito sa mga huling araw

Jeff Pippenger
2024-04-04

Habang tinatalakay natin ang ikatlong proxy war, na kinakatawan sa mga talata labintatlo hanggang labinlima, aalalahanin natin ang mga nagbunsod tungo sa mga talatang ito. Sa kabanata sampu, tinanggap ni Daniel ang kaniyang huling pangitain, at sa paggawa nito ay ipinakilala siyang nakauunawa kapuwa sa panloob at panlabas na mga pangitain ng hula. Ang salitang Hebreo na “dabar,” na ang kahulugan ay “salita,” ay isinalin bilang “bagay.” Sa kabanata siyam, nang dumating si Gabriel upang ipaunawa kay Daniel ang pangitain ng dalawang libo at tatlong daang araw, ang salitang Hebreo na “dabar” ay isinalin bilang “usapin.”

Oo, samantalang ako’y nagsasalita sa panalangin, maging ang lalaking si Gabriel, na nakita ko noong una sa pangitain, na pinalipad nang mabilis, ay humipo sa akin sa oras ng handog sa hapon. At ipinabatid niya sa akin, at nakipag-usap sa akin, at sinabi, O Daniel, ngayo’y lumabas ako upang bigyan ka ng katalinuhan at pag-unawa. Sa pasimula ng iyong mga pagsusumamo ay lumabas ang utos, at ako’y naparito upang ipakita sa iyo; sapagkat ikaw ay lubhang minamahal: kaya’t unawain mo ang bagay, at pagbulay-bulayan mo ang pangitain. Daniel 9:21-23.

Nang sabihin ni Gabriel kay Daniel na “unawain mo ang bagay, at pagbulayan mo ang pangitain,” ang salitang Hebreo na “biyn” ay isinalin kapuwa bilang “unawain” at bilang “pagbulayan.” Ang kahulugan ng salitang ito ay ang paghihiwalay sa isip. Ipinaalam ni Gabriel kay Daniel na gumawa siya ng isang paghihiwalay sa isip sa pagitan ng “dabar” na isinalin bilang “bagay” at ng “mareh,” na isinalin bilang “pangitain.” Upang maunawaan ang pagpapakahulugang ibinibigay ni Gabriel kay Daniel hinggil sa hula ng dalawang libo at tatlong daang taon, kinakailangang makilala ni Daniel ang pagkakaiba sa pagitan ng propetikong pangitaing inilalarawan bilang “bagay” at ng propetikong pangitaing “mareh.” Ang “bagay,” na siyang “dabar,” na nangangahulugang salita, ay kumakatawan sa panlabas na linya ng hula, at ang pangitaing “mareh” ay kumakatawan sa panloob na linya ng hula.

Sa ikasampung kabanata ng Daniel, ang unang katotohanang inihahayag sa mag-aaral ng propesiya ay na si Daniel ang kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, na nakauunawa sa kapuwa panloob at panlabas na mga linya ng propesiya.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, may isang bagay na nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit ang takdang panahon ay mahaba: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Daniel 10:1.

Ang “bagay” ay ang salitang Hebreo na “dabar,” at ang “pangitain” ay ang pangitaing “mareh.” Bilang isang propeta, si Daniel ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, na ang ganap na katuparan ay ang isandaan at apatnapu’t apat na libo. Ang ikatlong taon ni Ciro ay naglalagay kay Daniel sa linya ng reporma na nagsimula sa panahon ng wakas noong 1989. Sa “mga araw na iyon,” na kumakatawan sa kasaysayan mula 1989 hanggang sa malapit nang dumating na batas ng Linggo sa Estados Unidos, si Daniel ay nagdadalamhati sa loob ng tatlong linggo. Sa linya ng reporma ng isandaan at apatnapu’t apat na libo, ang panahon ng pagdadalamhati ay tumutukoy sa tatlo at kalahating araw na ang dalawang saksi ng Apocalipsis kabanata labing-isa ay patay sa lansangan. Ang lansangan ng dakilang lungsod na yaon ng Sodoma at Egipto, kung saan din ipinako sa krus ang ating Panginoon, ay siya ring libis ni Ezekiel ng mga tuyong butong patay.

Sa ikasampung kabanata, si Daniel ay binago sa wangis ni Cristo, at tatlong beses siyang hinipo bago ipinaliwanag ni Gabriel ang pangitaing nakita ni Daniel. Ang pangitain ay nagdulot ng pagkakabukod sa dalawang uri ng mga sumasamba. Ang walang-hanggang Ebanghelyo ay laging nagbubunga ng dalawang uri ng mga sumasamba. Si Daniel ay kumakatawan sa uri ng mga sumasambang inilalarawan bilang isang daan at apatnapu’t apat na libo, na taliwas sa uri na nagsitakas sa takot dahil sa pangitain.

Bago sumapit ang ikasampung kabanata, makaitlong dumating si Gabriel kay Daniel upang bigyang-kahulugan ang isang pangitain. Ipinaliwanag niya ang mga pangitain sa ikapitong at ikawalong kabanata, na naglarawan sa mga kaharian sa propesiya ng Bibliya sa kanilang pampolitikal na manipestasyon (ikapitong kabanata) at sa kanilang panrelihiyong manipestasyon (ikawalong kabanata). Pagkatapos, sa ikasiyam na kabanata, ipinaliwanag ni Gabriel ang propesiya ng dalawang libo’t tatlong daang taon. Dumating si Gabriel sa ikasampung kabanata upang tapusin ang pagpapakahulugan na naiwang hindi ganap sa ikasiyam na kabanata, at upang ipagkaloob kay Daniel ang pagpapakahulugan ng pangitaing nagbunga ng dalawang uri ng mga mananamba. Unang ibinigay ni Gabriel kay Daniel ang isang pangkalahatang-ideya ng pangitain sa talatang labing-apat.

Ngayon ay naparito ako upang ipaunawa sa iyo ang sasapit sa iyong bayan sa mga huling araw; sapagka’t ang pangitain ay ukol pa sa maraming araw. Daniel 10:14.

Ang pangitain tungkol kay Cristo, na nagbunga ng dalawang uri ng mga sumasamba, ay kumakatawan sa mangyayari sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang paliwanag sa mga kabanata pito at walo ay isang paliwanag ng kasaysayang kinakatawan ng pag-ahon at pagbagsak ng mga kaharian sa propesiyang biblikal, na inilalarawan, ayon sa pagkakabanggit, ng mga mababangis na hayop at ng mga hayop ng santuwaryo. Ang paliwanag sa kabanata siyam ay isang masusing paghihimay ng iba’t ibang panahong propetiko na kinakatawan sa loob ng propesiyang dalawang libo’t tatlong daang taon. Sa paanong paraan man, ang pangitain ng niluwalhating Cristo sa kabanata sampu ay kumakatawan sa mangyayari sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Bago magsimula si Gabriel sa detalyadong balangkas ng kasaysayan, na siyang paliwanag sa pangitain ng niluwalhating Cristo, ipinaalala niya kay Daniel na naipahayag na niya kung ano ang kinakatawan ng paliwanag.

At sinabi niya, Nalalaman mo ba kung bakit ako naparito sa iyo? At ngayo'y babalik ako upang makipagbaka sa prinsipeng ng Persia; at kapag ako'y umalis, narito, darating ang prinsipeng ng Grecia. Daniel 10:20.

Ipinaalala ni Gabriel kay Daniel na sinabi na niya sa kanya sa talatang labing-apat na siya'y dumating upang ipaunawa kay Daniel ang sasapitin ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, at inaasahan niya na ilagay ni Daniel ang sumusunod na paglalahad ng kasaysayang propetiko sa gayong konteksto. Mula pa sa unang araw na siya'y nagsimulang magdalamhati, hinangad ni Daniel ang isang tiyak na pagkaunawa.

At sinabi niya sa akin, Huwag kang matakot, Daniel; sapagkat mula pa sa unang araw na iniukol mo ang iyong puso upang umunawa at magpakababa sa harap ng iyong Diyos, dininig ang iyong mga salita, at ako'y naparito dahil sa iyong mga salita. Ngunit ang prinsipeng ng kaharian ng Persia ay humadlang sa akin sa loob ng dalawampu't isang araw; ngunit, narito, si Miguel, isa sa mga punong prinsipeng, ay dumating upang tulungan ako; at ako'y nanatili roon kasama ng mga hari ng Persia. Daniel 10:12, 13.

Matapos ang tatlong linggong pagluluksa ni Daniel, nakita niya ang pangitain tungkol kay Cristo na, sa paraang propetiko, ay kaayon ng pangitain tungkol kay Cristo na nasaksihan ni Juan sa Patmos.

Walang iba kundi ang Anak ng Diyos ang nagpakita kay Daniel. Ang paglalarawang ito ay kahalintulad ng ibinigay ni Juan nang ipinahayag sa kanya si Cristo sa pulo ng Patmos. Ngayon, ang ating Panginoon ay dumarating kasama ang isa pang sugo mula sa langit upang turuan si Daniel kung ano ang magaganap sa mga huling araw. Ang kaalamang ito ay ipinagkaloob kay Daniel at itinala sa pamamagitan ng inspirasyon para sa atin, na dinatnan ng wakas ng sanlibutan.

Ang mga dakilang katotohanang inihayag ng Manunubos ng sanlibutan ay para sa mga nagsasaliksik ng katotohanan, gaya ng paghahanap sa mga nakatagong kayamanan. Si Daniel ay matanda na. Ang kanyang buhay ay nagdaan sa gitna ng mga pang-akit at karilagan ng hukuman ng isang paganong kaharian, at ang kanyang isipan ay lubhang abala at nabibigatan sa mga usapin ng isang dakilang imperyo; gayunma'y itinabi niya ang lahat ng ito upang pighatiin ang kanyang kaluluwa sa harap ng Diyos, at hanapin ang kaalaman sa mga layunin ng Kataas-taasan. At bilang tugon sa kanyang mga pagsusumamo, ang liwanag mula sa makalangit na mga hukuman ay ipinabatid para sa mga mabubuhay sa mga huling araw. Gaano nga ba kasidhi, kung gayon, ang dapat nating pagsusumikap sa paghahanap sa Diyos, upang buksan Niya ang ating pang-unawa at maunawaan natin ang mga katotohanang inihatid sa atin mula sa Langit.

'At ako, si Daniel, lamang ang nakakita ng pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang matinding pangiginig ang sumapit sa kanila, kaya't nagtakbuhan sila upang magkubli... At wala nang natirang lakas sa akin; sapagkat ang aking kaanyuan ay naging kabulukan sa akin, at hindi nanatili sa akin ang lakas.' Gayon ang magiging karanasan ng bawat tunay na pinabanal. Kung higit na malinaw ang kanilang pananaw sa kadakilaan, kaluwalhatian, at kasakdalan ni Cristo, lalo't higit nilang makikita

nang matingkad ang kanilang sariling kahinaan at di-kasakdalan. Hindi nila nanaisin na angkinin ang pagiging walang kasalanan; yaong sa kanilang sarili ay tila matuwid at kaaya-aya, kung ihahambing sa kadalisan at kaluwalhatian ni Cristo, ay lilitaw lamang na di-karapat-dapat at napapailalim sa kabulukan. Kapag ang mga tao ay hiwalay sa Diyos, kapag lubhang malabo ang kanilang pananaw kay Cristo, saka nila sinasabi, 'Ako'y walang kasalanan; ako'y pinabanal.'

Nang magkagayo'y nagpakita sa propeta si Gabriel, at ganito siya nangusap sa kanya: "O Daniel, taong lubhang minamahal, unawain mo ang mga salitang aking sinasabi sa iyo, at tumayo nang tuwid; sapagkat sa iyo ako ngayo'y sinugo." At nang masabi niya sa akin ang salitang ito, ako'y tumindig na nanginginig. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, "Huwag kang matakot, Daniel; sapagkat mula pa sa unang araw na itinuon mo ang iyong puso upang umunawa, at upang magpakababa sa harap ng iyong Diyos, ang iyong mga salita ay dininig, at ako'y naparito dahil sa iyong mga salita."

Kay dakilang karangalan ang ipinamalas kay Daniel ng Kamahalan ng Langit! Inaaliw niya ang kaniyang nanginginig na lingkod, at tiniyak sa kaniya na ang kaniyang panalangin ay dininig sa Langit, at na, bilang tugon sa masidhing kahilingang iyon, ang anghel na si Gabriel ay isinugo upang antigin ang puso ng hari ng Persia. Nilabanan ng monarka ang mga udyok ng Espiritu ng Diyos sa loob ng tatlong linggo samantalang nag-aayuno at nananalangin si Daniel, ngunit ang Prinsipe ng Langit, ang arkanghel na si Michael, ay isinugo upang ibaling ang puso ng haring matigas ang puso tungo sa pagsasagawa ng isang tiyak na hakbang bilang tugon sa panalangin ni Daniel.

'At nang siya'y nakapagsalita sa akin ng gayong mga salita, itinungo ko ang aking mukha sa lupa, at ako'y napipi. At, narito, ang isang tulad sa wangis ng mga anak ng tao ay humipo sa aking mga labi.... At sinabi, O lalaking lubhang minamahal, huwag kang matakot: kapayapaan nawa'y sumaiyo; magpakalakas ka, oo, magpakalakas ka. At nang siya'y nagsalita sa akin, ako'y lumakas at nagsabi, Magsalita ang aking panginoon; sapagkat pinalakas mo ako.' Gayon kalaki ang banal na kaluwalhatian inihayag kay Daniel anupa't hindi niya matiis ang tanawin. Pagkatapos ay tinakpan ng sugo ng Langit ang kaningningan ng kaniyang presensiya at napakita sa propeta bilang 'isang tulad sa wangis ng mga anak ng tao.' Sa pamamagitan ng kaniyang banal na kapangyarihan ay pinalakas niya ang lalaking ito na may katapatan at pananampalataya, upang marinig ang mensaheng ipinadala sa kaniya mula sa Diyos.

Si Daniel ay isang lubos na nakatalagang lingkod ng Kataas-taasan. Ang kanyang mahabang buhay ay napuno ng mararangal na mga gawa ng paglilingkod para sa kanyang Panginoon. Ang kadalisan ng kanyang pagkatao at ang di-natitinag na katapatan ay natutumbasan lamang ng kababaang-loob ng kanyang puso at ng kanyang pagsisisi sa harap ng Diyos. Muli naming inuulit: ang buhay ni Daniel ay isang kinasihang paglalarawan ng tunay na pagpapaging-banal. Review and Herald, Pebrero 8, 1881.

Ang karanasan ni Daniel sa ikasampung kabanata ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, na, gaya nina Daniel at Juan, ay nakauunawa sa Pahayag ni Jesu-Cristo. Ang susi sa paglalagay kay Daniel sa kasaysayang propetiko na kinapapalooban ng kaniyang karanasan ay nakabatay sa katotohanang siya'y nagluluksa, at na si Miguel ay isinugo sa pagtatapos ng

dalawampu't isang araw. Sa unang talata, itinala ni Daniel na siya'y nagkaroon ng pagkaunawa sa kapwa panloob at panlabas na mga pangitain ng propesiya. Bago ang dalawampu't isang araw, hindi ganap ang pagkaunawa ni Daniel sa dalawang pangitain; ngunit sa pamamagitan ng pagpapaliwanag ni Gabriel, lubos na naunawaan ni Daniel ang "bagay" at ang "pangitain" bilang magkaibang mga pahayag.

Habang papalapit ang pagtatapos ng pitumpung taong pagkabihag, masidhing pinagbulay-bulayan ni Daniel ang mga propesiya ni Jeremias. Nakita niya na malapit na ang panahon na bibigyan muli ng Diyos ang kaniyang hinirang na bayan ng isa pang pagsubok; at sa pamamagitan ng pag-aayuno, pagpapakumbaba, at panalangin, mariin niyang ipinamanhik sa Diyos ng Langit alang-alang sa Israel, na ganito ang wika: 'O Panginoon, ang dakila at kakilakilabot na Diyos, na nag-iingat ng tipan at ng kaawaan sa mga umiibig sa kaniya, at sa mga nag-iingat ng kaniyang mga utos; kami ay nagkasala, at nakagawa ng kalikuan, at gumawa ng kasamaan, at naghimagsik, maging sa pagtalikod sa iyong mga tuntunin at sa iyong mga kahatulan; ni hindi namin dininig ang iyong mga lingkod na mga propeta, na nangusap sa iyong pangalan sa aming mga hari, sa aming mga prinsipe, at sa aming mga ninuno, at sa buong bayan ng lupain.'

Pansinin ang mga salitang ito. Hindi ipinahahayag ni Daniel ang sarili niyang katapatan sa harap ng Panginoon. Sa halip na angkinin na siya ay dalisay at banal, ipinapabilang niya ang sarili niya sa mga tunay na makasalanan ng Israel. Ang karunungan ipinagkaloob sa kanya ng Diyos ay lubhang nakahihigit sa karunungan ng marurunong sa sanlibutan, gaya ng liwanag ng araw na nagniningning sa kalangitan sa katanghaliang-tapat ay higit na maningning kaysa sa pinakamahinang bituin. Gayunman, pagbulay-bulayan ang panalanging nagmula sa mga labi ng lalaking ito na lubos na kinalulugdan ng Langit. Sa malalim na pagpapakumbaba, na may mga luha, at may pagpupunit ng puso, nagsusumamo siya para sa kanyang sarili at para sa kanyang bayan. Inilalantad niya ang kanyang kaluluwa sa harap ng Diyos, ipinagtatapat ang sarili niyang karumihan, at kinikilala ang kadakilaan at kamahalan ng Panginoon.

Anong kataimtim at kasidhian ang nagpapakilala sa kaniyang mga pagsusumamo! Papalapit siya nang papalapit sa Diyos. Itinataas ang kamay ng pananampalataya upang kapitan ang kailanma'y di nabibigong mga pangako ng Kataas-taasan. Ang kaniyang kaluluwa ay nakikipagbuno sa matinding paghihirap. At taglay niya ang katunayan na dininig ang kaniyang panalangin. Nararamdaman niyang ang tagumpay ay kaniya. Kung tayo, bilang isang bayan, ay mananalangin gaya ng pananalangin ni Daniel, at makikipagbuno gaya ng kaniyang pakikipagbuno, na nagpapakumbaba ng ating mga kaluluwa sa harap ng Diyos, mararanasan natin ang gayong katangi-tanging mga kasagutan sa ating mga kahilingan, gaya ng ipinagkaloob kay Daniel. Pakinggan ninyo kung paano niya isinusulong ang kaniyang usapin sa hukuman ng Langit:

O aking Diyos, ikiling mo ang iyong pakinig, at pakinggan; idilat mo ang iyong mga mata, at masdan ang aming mga pagkatiwangwang, at ang lungsod na tinatawag sa iyong pangalan; sapagkat hindi namin inihaharap sa iyo ang aming mga pagsusumamo dahil sa aming mga katuwiran, kundi dahil sa iyong mga dakilang kaawaan. O Panginoon, dinggin; O Panginoon, ipatawad; O Panginoon, makinig at gumawa; huwag mong ipagpaliban, alang-alang sa iyong

sarili, O aking Diyos; sapagkat ang iyong lungsod at ang iyong bayan ay tinatawag sa iyong pangalan. At samantalang ako'y nagsasalita at nananalangin, at ipinahahayag ang aking kasalanan at ang kasalanan ng aking bayan, ... maging ang lalaking si Gabriel, na aking nakita sa pangitain sa pasimula, na pinadalang lumipad nang mabilis, ay humipo sa akin bandang oras ng handog sa hapon.

Habang umaakyat ang panalangin ni Daniel, ang anghel na si Gabriel ay nagmamadaling bumaba mula sa mga hukuman ng langit upang ipabatid sa kanya na ang kanyang mga pagsusumamo ay dininig at tinugon. Ang makapangyarihang anghel na ito ay inatasan na bigyan siya ng karunungan at pagkaunawa, upang buksan sa kanya ang mga hiwaga ng mga darating na kapanahunan. Sa gayo'y, samantalang taimtim na hinahangad niyang malaman at maunawaan ang katotohanan, si Daniel ay dinala sa pakikipag-ugnayan sa itinalagang sugo ng Langit.

Ang tao ng Diyos ay nananalangin, hindi para sa isang bugso ng maligayang damdamin, kundi para sa kaalaman sa banal na kalooban ng Diyos. At ninanais niya ang kaalamang ito, hindi lamang para sa kaniyang sarili, kundi para sa kaniyang bayan. Ang mabigat niyang pasan ay para sa Israel, na, sa mahigpit na pakahulugan, ay hindi tumutupad sa kautusan ng Diyos. Kaniyang kinikilala na ang lahat ng kanilang mga kasawian ay dumating sa kanila bilang bunga ng kanilang mga paglabag sa banal na kautusang iyon. Sabi niya, "Kami ay nagkasala, kami ay gumawa ng kasamaan.... Sapagkat dahil sa aming mga kasalanan at sa mga kasamaan ng aming mga magulang, ang Jerusalem at ang iyong bayan ay naging kadustaan sa lahat ng nasa palibot namin." Nawala sa kanila ang kanilang natatanging, banal na pagkakakilanlan bilang hinirang na bayan ng Diyos. "Kaya ngayon, O aming Diyos, pakinggan mo ang dalangin ng iyong lingkod, at ang kaniyang mga pagsusumamo, at liwanagin mo ang iyong mukha sa iyong santuwaryong nakatiwangwang." Ang puso ni Daniel ay napalingon nang may matinding pananabik sa santuwaryo ng Diyos na nakatiwangwang. Alam niya na ang kasaganaan nito ay maibabalik lamang kung magsisisi ang Israel sa kanilang mga paglabag sa kautusan ng Diyos, at magiging mapagpakumbaba, tapat, at masunurin.

Bilang tugon sa kaniyang panalangin, tinanggap ni Daniel hindi lamang ang liwanag at katotohanang pinakakailangan niya at ng kaniyang bayan, kundi pati isang tanaw sa mga dakilang pangyayari ng hinaharap, hanggang sa pagdating ng Manunubos ng sanlibutan. Yaong mga nag-aangking sila'y pinabanal, samantalang wala naman silang pagnanais na saliksikin ang Banal na Kasulatan, o makipagbuno sa Diyos sa panalangin upang magkaroon ng higit na malinaw na pagkaunawa sa katotohanan ng Kasulatan, ay hindi nakaalam kung ano ang tunay na pagpapaging-banal.

Ang lahat ng sa puso'y sumasampalataya sa salita ng Diyos ay magugutom at mauuhaw sa kaalaman ng Kaniyang kalooban. Ang Diyos ang may-akda ng katotohanan. Kaniyang nililiwanagan ang pag-unawang nasa kadiliman, at Kaniyang pinagkakalooban ang isipan ng tao ng kapangyarihang masapol at maunawaan ang mga katotohanang Kaniyang inihayag.

Nangusap si Daniel sa Diyos. Nabuksan sa harapan niya ang langit. Ngunit ang matatataas na karangalang ipinagkaloob sa kaniya ay bunga ng pagpapakumbaba at masigasig na paghahanap. Hindi niya inisip, gaya ng iniisip ng marami sa kasalukuyan, na bale-wala kung

ano ang ating pinaniniwalaan, basta't tayo'y tapat at umiibig kay Jesus. Ang tunay na pag-ibig kay Jesus ay magtutulak sa pinakamasusi at taimtim na pagsisiyasat kung ano ang katotohanan. Nanalangin si Cristo na ang kaniyang mga alagad ay pakabanalin sa pamamagitan ng katotohanan. Ang sinumang lubhang tamad upang mag-ukol ng balisa at mapanalanging pagsasaliksik sa katotohanan ay pababayaang tanggapin ang mga kamaliang magiging ikapapahamak ng kaniyang kaluluwa.

"Sa panahon ng pagdalaw ni Gabriel, ang propetang si Daniel ay hindi nagawang tumanggap ng karagdang tagubilin; ngunit pagkalipas ng ilang taon, sa pagnanais na makaalam pa tungkol sa mga paksang hindi pa lubos na naipaliwanag, muli niyang itinalaga ang sarili upang maghanap ng kaliwanagan at karunungan mula sa Diyos. 'Nang mga araw na yaon ako, si Daniel, ay nagdadalamhati sa loob ng tatlong ganap na linggo. Hindi ako kumain ng kaaya-ayang tinapay, ni pumasok sa aking bibig ang karne ni ang alak, ni hindi man ako nagpahid sa aking sarili.... Nang magkagayo'y itinaas ko ang aking mga mata at tumingin, at, narito, may isang lalaking nakadamit ng lino na ang baywang ay binigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz. Ang kanyang katawan ay gaya rin ng berilo, at ang kanyang mukha ay tulad ng anyo ng kidlat, at ang kanyang mga mata ay gaya ng mga ilawang apoy, at ang kanyang mga bisig at ang kanyang mga paa ay tulad sa kulay ng kinintab na tanso, at ang tinig ng kanyang mga salita ay gaya ng tinig ng karamihan."

Hindi iba, kundi ang Anak ng Diyos mismo, ang nagpakita kay Daniel. Ang paglalarawang ito ay kahalintulad ng inilarawan ni Juan nang si Cristo ay nahayag sa kaniya sa Pulo ng Patmos. Ngayon ay dumarating ang ating Panginoon, kasama ng isa pang sugo ng langit, upang ituro kay Daniel kung ano ang magaganap sa mga huling araw. Ang kaalamang ito ay ibinigay kay Daniel at naitala sa pamamagitan ng pagkasi para sa atin na dinatnan ng mga wakas ng sanlibutan. Review and Herald, Pebrero 8, 1881.

Ang pagpapakahulugan na dinadala ni Gabriel, "ang itinalagang mensahero ng langit," kay Daniel ay ang pagkumpleto ng pagpapakahulugang sinimulan na niyang ibigay kay Daniel sa ikasiyam na kabanata. Ang metodolohiya ng "sunod-sunod na taludtod," ay nangangailangan na ating iugnay nang magkasama ang pagpapakahulugan at ang mga kaugnay na kalagayan ng kapwa ikasiyam at ikasampung kabanata, upang matuwid na mahati ang makasaysayang paglalarawang propetiko. Sa pagpapakahulugang ito nagtatagpo ang mga pangitain tungkol sa mga ilog ng Ulai at Hiddekel.

Nauunawaan na ni Daniel mula sa mga aklat ni Jeremias at ni Moises na nalalapit na ang pagliligtas sa bayan ng Diyos. Sa gayon, kumakatawan si Daniel sa bayan ng Diyos sa mga huling araw na nakauunawa na nalalapit na ang pangwakas na pagliligtas ng bayan ng Diyos. Ang mga taong iyon sa mga huling araw ay kikilalanin na sila ay nangalat sa espirituwal, gaya ng kinakatawan ni Daniel na dumanas ng pagkakapangalat hanggang sa pagkaalipin ng pitumpung-taóng pagkabiha sa Babilonia. Pagkaraan, mauunawaan nila na sila, gaya ni Daniel, ay marapat na ipamalas ang tugon sa kanilang kalagayang pagkakapangalat na umaayon sa lunas na sinasagisagan ng "pitong ulit" sa Kabanata dalawampu't anim ng Levitico.

Kapag ang karanasan ng pagpapakumbaba na kinakatawan ni Daniel, na hinihingi ng panlunas na nakasaad sa Levitico dalawampu't anim, ay mahahayag sa mga huling araw, ang bayan ng Diyos sa

mga huling araw ay nagluluksa na sa loob ng isang tiyak na yugto ng panahon. Nagtatapos ang yugtong iyon ng panahon sa pagbaba ng arkanghel na si Miguel.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

At kayo'y malilipol sa gitna ng mga bansa, at lalamunin kayo ng lupain ng inyong mga kaaway. At ang nalalabi sa inyo ay manghihina dahil sa kanilang kasamaan sa mga lupain ng inyong mga kaaway; at gayon din dahil sa mga kasamaan ng kanilang mga ama ay manghihina sila kasama ng mga yaon. Kung ipahahayag nila ang kanilang kasamaan, at ang kasamaan ng kanilang mga ama, pati ang kanilang pagsalangsang na kanilang ginawa laban sa akin, at na sila'y lumakad na salungat sa akin; at na ako man ay lumakad na salungat sa kanila, at dinala ko sila sa lupain ng kanilang mga kaaway; kung magkagayon ay magpapakumbaba ang kanilang di tuli na puso, at saka tatanggapin nila ang parusa ng kanilang kasamaan: kung magkagayo'y aalalahanin ko ang aking tipan kay Jacob, at gayon din aalalahanin ko ang aking tipan kay Isaac, at gayon din ang aking tipan kay Abraham ay aking aalalahanin; at aalalahanin ko ang lupain. Ang lupain naman ay maiiwan nila, at tatamasahin ang kaniyang mga sabbath, samantalang siya'y nakatiwangwang na wala sila: at tatanggapin nila ang parusa ng kanilang kasamaan: sapagkat, oo, sapagkat hinamak nila ang aking mga kahatulan, at ang kanilang kaluluwa ay kinasuklaman ang aking mga palatuntunan. Gayon ma'y sa kabila ng lahat ng ito, pagka sila'y nasa lupain ng kanilang mga kaaway, hindi ko sila itatakwil, ni aking kasusuklaman sila, upang lubos silang lipulin, at sirain ang aking tipan sa kanila: sapagkat ako ang Panginoon na kanilang Diyos. Kundi alang-alang sa kanila ay aalalahanin ko ang tipan ng kanilang mga ninuno, na aking inilabas mula sa lupain ng Egipto sa paningin ng mga bansa, upang ako'y maging kanilang Diyos: Ako ang Panginoon. Levitico 26:38-45.